

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 lutego 2018 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 grudnia 2017 r., II AKo (...), o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w T. o sygn. akt II K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 13 marca 2015 r., sygn. akt IX Ka (...),
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Złożonym w terminie zażaleniem M. M. zakwestionował zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKo (...), którym – na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. – odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania, z uwagi na nie uzupełnienie braku formalnego pisma przez sporządzenie i podpisanie wniosku przez obrońcę (adwokata lub radcę prawnego).

Uzasadniając zażalenie skarżący – powołując się na swoją sytuację finansową – wskazał, że wyłącznie powyższa okoliczność uniemożliwia mu złożenie wniosku o wznowienie postępowania, w tym dotarcie do środków

dowodowych mających charakter nowości i mogących przyczynić się w ustaleniu prawdy materialnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiony w niniejszej sprawie środek odwoławczy na uwzględnienie nie zasługuje.

Na wstępie zauważyć należy, że przedmiotem kontroli ze strony Sądu Najwyższego nie są zapadłe w toku merytorycznego rozpoznania sprawy orzeczenia Sądów Rejonowego i Okręgowego w T., lecz wyłącznie sposób procedowania Sądu Apelacyjnego w (...) w ramach postępowania o wznowienie postępowanie, w szczególności w kontekście ostatecznie wydanego zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku osobiście sporządzonego przez skazanego.

Kontrola ta nie wykazała jakichkolwiek błędów po stronie sądu wznowieniowego, a wydane końcowe zarządzenie jest zasadne i znajduje swoją podstawę prawną w przepisie art. 120 § 2 k.p.k.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że po złożeniu przez M. M. osobistego wniosku o wznowienie, a następnie wniosku o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, obrońca taki w osobie adw. B. Z. został mu wyznaczony. Obrońca ta pismem z dnia 6 października 2017 r., w oparciu o przepis art. 84 § 3 k.p.k., poinformowała Sąd Apelacyjny, że nie znalazła podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. W związku z tym zarządzeniem z dnia 11 października 2017 r., doręczonym w dniu 18 października 2017 r., wezwano skazanego do usunięcia braku formalnego wniosku przez jego sporządzenie i podpisanie przez obrońcę ustanowionego z wyboru. Pismem z dnia 23 października 2017 r. M. M. zakwestionował stanowisko dotychczasowego obrońcy, wnosząc o wyznaczenie kolejnego adwokata w celu sporządzenia wniosku o wznowienie. Postanowieniem z dnia 15 listopada 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...) wniosku tego nie uwzględnił, w związku z czym zarządzeniem z dnia 16 listopada 2017 r., doręczonym skazanemu w dniu 22 listopada 2017 r. ponownie wezwano wnioskodawcę – w trybie art. 120 § 1 k.p.k. – do uzupełnienia braku formalnego wniosku przez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego. Bezskuteczny upływ 7-dniowego terminu skutkowało wydaniem zaskarżonego zarządzenia.

Jak wynika z powyższego, sąd wznowieniowy dopełnił wszystkich czynności, które w takim wypadku są przewidziane przepisami procedury karnej, a wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania podyktowane było wyłącznie przyczynami leżącymi po stronie skazanego i znajdowało pełną podstawę w przepisie art. 120 § 2 k.p.k.

Na marginesie, bo taka argumentacja również pojawiła się w uzasadnieniu zażalenia, brak podstaw do zakwestionowania wcześniejszych decyzji procesowych zapadłych w toku przedmiotowego postępowania, a w szczególności postanowienia Sądu Apelacyjnego odmawiającego wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu. Trafnie sąd ten w uzasadnieniu tego ostatniego orzeczenia wskazał, że analiza stanowiska obrońcy przekonuje, iż należycie wywiązał się z nałożonego nań obowiązku. Wyznaczenie obrońcy z urzędu spełniło więc wymóg rzetelnego procesu. W ramach standardów tego procesu nie można jednak gwarantować dokonywania przez obrońców tylko takich czynności, które są zgodne z poglądami wnioskodawców. Sąd nie może przy tym wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1872).

Reasumując, brak uzupełnienia w terminie określonym art. 120 § 1 k.p.k. braku formalnego wniosku o wznowienie, a więc nie złożenie wniosku spełniającego wymóg art. 545 § 2 k.p.k., musiało skutkować zarządzeniem na podstawie art. 120 § 2 k.p.k., i tak też zasadnie w tym wypadku postąpiono.

Z tych względów, a więc zgodności z prawem wydanego zarządzenia, którego trafności złożone przez skazanego zażalenie nie podważyło, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.